

Sygn. akt II Ka 421/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Warda

Sędziowie: SSO Wiesław Oryl

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Luiza Ustaszewska - Sęk

przy udziale prokuratora Prok. Okr. Tomasza Mierzejewskiego,

oskarżyciela posiłkowego B. W. i kuratora oskarżonego ustanowionego w osobie jego matki D. N.

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 r.

sprawy **A. N.**;

oskarżonego z art. 288§1 kk i in.;

na skutek apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego;

od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu;

z dnia 24 października 2014 r. sygn. akt. II K 1262/14;

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że jako podstawę orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego **A. N.** w pkt „c” wyroku kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 69§1 § 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. kwotę 516,60zł (pięćset szesnaście złotych, sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego oskarżyciela posiłkowego B. W.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. T. kwotę 516,60zł (pięćset szesnaście złotych, sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonego A. N.;

V. koszty postępowania odwoławczego przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 421/14

UZASADNIENIE

A. N. został oskarżony o to, że :

I. okresie od 1 czerwca 2012 roku do 24 września 2012 roku, miejscowości Ł., gm. K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu iż góry powziętym zamiarem, dokonał umyślnego uszkodzenia szyby czołowej w samochodzie V., nr rej. (...) w ten sposób, że w nocy z 1 na 2 czerwca 2012 roku, rzucając jeden raz kamieniem spowodował jej pęknięcie,

tw. pajęczynę o wymiarach 40 cm szerokości i 23 cm wysokości a następnie w dniu 24 września 2012 roku, dwukrotnie rzucił w te samą szybę kamieniem, przez co spowodował jej całkowite uszkodzenie, powodując straty w wysokości 1000 złotych na szkodę bernarda S. W.,

tj. o czyn z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od 21 września 2012 roku do 23 września 2012 roku w miejscowości Ł., gm. K., woj. (...), działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu groził B. W. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę w ten sposób, że

- w dniu 21 września 2012 roku, na drodze publicznej, przystawiając mu pięść do twarzy i używając słów wulgarnych groził mu pozbawieniem życia

- w dniu 23 września 2012 roku, miejscu pobytu B. W., groził mu pozbawieniem życia , przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy Przasnyszu wyrokiem z dnia 24 października 2014 roku w sprawie II K 1262/12 A. N. uznał za winnego :

- popełnienia czynu opisanego w pkt I, wypełniającego dyspozycję art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności a ponadto na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego B. W. nawiązkę w kwocie 200 (dwieście) złotych;

- popełnienia czynów opisanych w pkt II, które zakwalifikował jako jeden czyn ciągły, wypełniający dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzekł oskarżonemu łączną karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności przy czyn na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zwiesił na okres próby 2 (dwóch) lat i jednocześnie na podstawie art. 72 § 2 pkt 7a nałożył na oskarżonego obowiązek powstrzymania się od zbliżania się do pokrzywdzonego na odległość wzrokową;

- zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejął je na rachunek Skarbu Państwa;

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. kwotę 929, 88 (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu

-zasądził na rzecz adw. S. T. kwotę ((...), 20 (tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu.

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego B. W.. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wyrokowi zarzucił :

- błędną ocenę zebranego materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że czyn oskarżonego nie jest zbyt groźny, co skutkowało nadzwyczajnie łagodnym ukaraniu oskarżonego, wyznaczeniu bardzo krótkiego okresu warunkowego zawieszenia wykonania kary oraz zasądzenie bardzo niskiej nawiązki zamiast odszkodowania jakiego domagał się oskarżyciel posiłkowy.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w konkluzji apelacji wniósł o wymierzenie oskarżonemu wyższej kary oraz zasądził odszkodowanie jakiego domagał się oskarżyciel lub uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego była bezzasadna w stopniu oczywistym, a zatem wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary surowszej niż orzeczona przez Sąd Rejonowy w Przasnyszu i „zasądzenie” odszkodowania jakiego domagał się oskarżyciel posiłkowy, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie został uwzględniony.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie rażącej niewspółmierności kary – w sensie łagodności - wymierzonej przez Sąd I instancji oskarżonemu A. N..

Warto wskazać w tym miejscu, że ingerencja Sądu Odwoławczego w rozstrzygnięcie co do kary Sądu I instancji ograniczona jest do wypadku uznania, iż kara ta jest niewspółmierna i to w formie kwalifikowanej, bowiem niewspółmierność musi mieć charakter rażący. W niniejszej sprawie sytuacja taka miała miejsca.

Ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd Rejonowy wolna jest od dowolności i pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i właściwie ocenił stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu A. N.. Orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i kara łączna pozbawienia wolności nie mogą być uznana za rażąco łagodna. Pamiętać należy, że czyn z art. 190§1 kk zagrożony jest karami alternatywnymi. Sąd Rejonowy za ten czy orzekł wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności, a więc najsurowszy rodzaj kary i to w wymiarze wyższym niż minimalne ustawowe zagrożenia. Za przestępstwo zniszczenia minia w postaci szyby samochodu, o wartości 1000 zł, Sąd Rejonowy również orzekł karę pozbawienia wolności powyżej minimalnego ustawowego zagrożenia. Sąd Rejonowy właściwie uwypuklił okoliczności uzasadniające orzeczenie takich kar, mając na uwadze okoliczności podmiotowe oskarżonego, w szczególności stan psychiczny w jakim znajdował się w chwili czynów, w tym istotny deficyt dysfunkcji intelektualnych pogłębiony przez warunki środowiskowe (k. 3 uzasadnienia). Orzekając karę łączną Sąd zrezygnował z korzystnej dla oskarżonego zasady absorpcji, wybierając metodę pośrednią tj. zasadę asperacji. Orzeczona kara łączna pozbawienia wolności odzwierciedla zatem wszystkie popełnione przez oskarżonego A. N. przestępstwa. W świetle powyższego, zdaniem Sądu Okręgowego, kara orzeczona wobec oskarżonego A. N., jakkolwiek nie jest karą surową, to musi być uznana za karę sprawiedliwą, albowiem nie jest rażąco łagodna.

Wniosek o orzeczenie odszkodowania w wysokości jakiej domagał się pokrzywdzony B. W. tj. ostatecznie w kwocie 182.000 zł nie mógł zostać uwzględniony. Sąd Rejonowy właściwie ustalił wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem tj. wartość wybitej szyby, którą ustalił w oparciu o podzielone w całości w tym zakresie zeznania pokrzywdzonego B. W.. Sąd Rejonowy wykazał, że sytuacja majątkowa oskarżonego, który obecnie przebywa w zamkniętym zakładzie leczniczym i posiada niewielką rentę nie pozwala na orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, a jedynie na orzeczenie nawiazki, którą w stosownej wysokości orzekł.

Na koniec wskazać należy na jeszcze inna okoliczność uniemożliwiająca uwzględnienie wniosku oskarżyciela posiłkowego B. W.. Wniosek oskarżyciela posiłkowego, w szczególności rozmiar szkody wyliczony przez pokrzywdzonego oderwany jest od realiów niniejszej sprawy. Pokrzywdzony nie chce bowiem przyjąć do wiadomości, że w wyroku wydanym w niniejszej sprawie szkoda ogranicza się jedynie do wartości zniszczonej szyby i nie może obejmować innych roszczeń o charakterze cywilistycznym, takich jak dożywotnia renta, utracone korzyści, naprawienia samochodu ciężarowego campingowego, monitoringu wraz z zasilaniem solarnym wycenionych przez niego ostatecznie na kwotę 182. 000 zł.

Pomimo bezzasadności stawianych zarzutów orzeczenie Sądu Rejonowego wymagało korekty i skutkowało orzeczeniem Sądu Okręgowego o charakterze reformatoryjnym. Sąd Okręgowy na podstawie art. 438 pkt 1 kpk dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w podstawie prawnej orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i dozoru kuratora albowiem to orzeczenie zapadło z naruszeniem prawa materialnego tj. art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk.

Mając na uwadze wyżej przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.